

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Explicatur illud (quando non est determinatum tempus implendi
præceptum.)

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

An præceptum dilectionis Dei obliget per se, cum quis contritionem peccatorum habere tenetur extra Sacramentum?

LEANDER. Affirmant communiter Doctores omnes, obligare quidem hoc præceptum toties, quoties quis contritionem habere obligatur, eo quod hac sine actu Charitatis perfecta obtineri non possit. Unde solum erit difficultas inter eos, an obliget tunc per se, an solum per accedens ratione contritionis.

Negat tunc obligare per se Azorius, &c. Quem citat & sequitur Thom. Sanchez, etiam Fillius, Sylv. Egidius, Diana.

24. Et paulo post. Alij contra, dicunt, obligare quidem per se, non per accedens, eo quod tale præceptum institutum est, tanquam remedium ad iustificationem impij. Ergo per se tunc obligat ad elicientiam sui actus. Addunt, quod contritio est actus elicitus à Charitate; ergo quoties quis ad contritionem per se assequitur, etiam per se ad elicientiam Dei amorem. Ita tenet expressè Bonac. quem citat, & sequitur Trullench, sic etiam Navarr. Caiet. Tolet. S. Valen. Philare. Granad. & expressè Rocafull. qui Rocafull. addit rationem. Et ratio est, inquit, quia hoc præceptum includitur in contritione, & quando quis quidam assurgit, tunc obligare per accedens, tamen verius alij dicunt, obligare per se: quia tunc per se est necessarium habere actum charitatis, quod per se includitur in actu Contritionis. An tunc committeret quis duo peccata, non eliciendo actum Contritionis, Sanchez, & Fillius dicunt, non committere duos, quia non ratione sui, sed ratione alterius obligat actus Charitatis. Ego tamen duo peccata committere existimo, quia agit contra duas Virtutes Penitentia & Charitatis.

Ita ex Rocafull. Leasider; qui tamen hoc ultimum non approbat; sustinet enim ipse cum Sanchez, & Fillius. Committi unum peccatum, quia licet duo sint præcepta, sunt in ordine ad unum finem, &c.

25. Advertit Lector, vel non esse novum prædictum loquendi modum, vel non esse magni momenti, si unum dicendi modum potius sequaris, quam aliump?

26. Denique ne quis minus eruditus hæreat in aliquo ex prædictis, audi quid multi Authores habeant apud eundem Leandrum in decem Decal. Prac. tr. 4. d. 2. q. 11. quævis is ego non sequatur, faciant maxime nihilominus ad institutum meum.

An hoc amoris præceptum obliget per se, pro aliquo determinato tempore.

27. **LEANDER.** Negabunt à fortiori Gaspar Hurtadus, Maldonatius, Iansenius, Ioan. Sanchez, Vasq. & Molina, qui, ut vidimus sup. quæst. 2. nullam obligationem specialem eliciendi actum amoris supernaturalis, agnoscunt. Negabunt & alij, qui id dixere, loquendo de obligatione, & præcepto eliciendi actum Fidei Theologicæ. De quo tract. 2. de Fide d. 2. quæst. 30. & novissime id negat Regius, &c.

Et apud eundem ibid., dicta q. 2. sic habetur.

An etiam sit speciale Præceptum de Amore proprio Dei.

28. **LEANDER.** Negandum videtur primo, quia in Decalogo non continetur tale præceptum. Secundo quia, &c.

Et paulo post. Propter hæc tenet Gaspar Hurtad., qui citat pro se Maldonatium, Iansenium, & Ioan. Sanchez. & ponet illum Vasquez & Molina, & D. Thom. 2. 2. quæst. 44. art. 1. ad 2. Hactenus Leander.

Hæc D. Thomæ verba modo ego depromptum, 21. & 22. meis.

Explicatur magis illud (quædo non est determinatum tempus implendi præceptum.)

29. Ad illud, quod notare videtur hic, & fortasse alibi Baronius, hoc est, quando non est determinatum tempus, quo aliquod præceptum est actu observandum, non inducere illud obligationem, donec ab Ecclesia determinetur; alia responsio ostendenda non est, nisi admodum spectata est sapientia, & quoniam, quia illum Tamburinus hic adducit pro sua hac doctrina, debuerat impugnatè accurate legere. Is ergo quarens, quandoque Sacramentum obligentur, quandoque offerre iuxta illud Christi d. 20. de Euchar. n. 9.

30. **DELUGO.** Hoc argumentum retorqueri potest adversus P. Vasq. qui laudat probat, præceptum Christi de Confessione extra casum necessitatis fore omnino inutile, nisi simul præcipiatur Ecclesie, ut determinaret tempus illius præcepti divini, eo quod, seclusa determinatione Ecclesie, nemo posset scire, quando, aut quoties obligaretur ad confessionem. Unde insert. n. 9. Ecclesiam debere omnino determinare tempus præcepti divini. Similiter ergo præceptum Christi singulis Sacerdotibus imponit offerendi sacrificium, inutile foret, nisi ab Ecclesia singulis determinetur tempus, quo obligentur ad sacrificium. Nemo enim scire poterit, seclusa tali determinatione, quando obliget illud præceptum. Unde primo sequitur, Ecclesiam debere omnino illud tempus determinare. Secundo, quando ab Ecclesia non determinatur, prout de facto adhuc non est determinatum, Sacerdotes singuli non obligantur ex se, sed iuxta præcepti divini.

Idem DELUGO de Euch. d. 16. n. 28.

31. Hinc oritur dubium, quoties debet Eucharistia accipi ex Præcepto Christi, secluso omni alio præcepto Ecclesiastico. Aliqui dicunt tertio saltem, vel quarto anno, Ita Suarez, & alij. Melius alij, Christum non determinasse tempus, sed reliquisse determinandum ab Ecclesia, quando fidelium negligentia id exigeret.

Item de Pœnit. d. 15. n. 39.

Extra mortis vero articulum videtur satis, iuxta intentionem Christi, & iuxta conditionem huius præcepti (Sacramenti Penitentia) esse, quod Ecclesia imponat, & obliget subditos, ne diu negligant aut differant Confessionem. Ceterum immediatè, & per se non videtur præceptum divinum aliquo determinato tempore obligare, nisi radicaliter; quatenus voluit obligare, pro tempore ab Ecclesia determinando. Nec mirum, cum aliunde præceptum sit præmittendi Confessionem ad Eucharistiam sumendam, iam ex hoc capite obligantur fideles ad Confessionem præcepto divino, nec oportet aliam obligationem seorsim adungere in ordine ad Confessionem. Hæc Delugo.

Vides, præter alia, quantum hæc doctrina favet modo loquendi Tamburini paulo ante explicato, quod nimirum aliud præceptum seorsim ferri non oportuit? Iterum tamen protektor, P. Tamburini nomine, illud, quod supra n. 19. sum protellatus.

CAPVT IV.

De Præcepto Orationis.

1. **BARON. III.** Et quam Christus esse perpetuum, & nunquam in corruptum orationis necessitatem, ferè negat.

Ferè negat Vbinam gentium sumus, ut tam manifestum infomium proferatur? Et fuit qui ex Censuribus hunc Baronij codicem approbavit, qui facultatem evulgandi concessit, qui distrahendi per Provincias permissum.